

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΕΤΙΔΕΩΣ

Η ώρα και γεφυρωτική Εγγονία. Στη Σένλις. Οι κάτοικοι ξετρελαίνονται μαζί της. Το μυστήριο της γεννήσεώς της. Ο πόλεμος του 1870. Η άγνοια της Εγγονίας. Ο χωρισμός της. Η επιστροφή της στη Σένλις. Μόνη και γρημη. Μετά το θάνατό της. Τι βρήκαν στο κατακλιεστό σπίτι της και τι άπεκαλύφθη, κτλ. κτλ.

ΙΑ από τις αντροφιότερες οικοδοίες των νεότερων χρόνων, είνε και η ιστορία που θα σας διηγηθώμεν εδώ, ιστορία πραγματική, με και τόσο αινιγματική συγχρόνως, σκεπασμένη με έναν τόσο σκοτεινό και άδιαπέραστο πέπλο, ώστε οι διάφοροι λόγοι και ιστοριογράφοι της εποχής μας που άπληροίληψαν με αυτήν, να την κατατάσσουν άνάμεσα στα ανεξήγητα μυστικά της συγχρόνου ιστορίας.

Αίγα χρόνια πριν από τον Γαλλο-Γερμανικό πόλεμο του 1870, σε μία Γαλλική πόλι της Άλουατίας, την Σένλις, είχε κάνει την εμφάνισή τον ένα αντροφιότερος πρόσωπο. Ήταν μία όμορφή και νεαρομένη κόρη, η όποια λεγότανε Εγγονία. Είχε τη χροή μιας άληφνης σφίρης, πνεύμα πλυηρολόγο και τραγουδοίσε με μία φωνή που ήταν μαγεία!

Η νεαρή αυτή κόρη είχε πάσι στη Σένλις μαζί με ένα άνωτογο Γερμανόν, έναν κονόστα μοιζοζάντη, ο όποιος λεγότανε Φοίτε και τη σφίρη του, μία γροχή και κατόξινθη γυναίκα, η όποια επίσης παροίθε μαθητικά μουσική. Το καλύτερο από αυτό άντροφιόνο ήταν άνάξιο προσώπι. Δεν σκεπάζανε όμως το ίδιο και με την όμορφη Εγγονία. Με την όμορφη της, με το πνεύμα της, με το ταλέντο της, είχε καταγορηθεί εύθως έξ άρχής την άνοτήρα κοινωνία της πόλεως και τα άριστορακόταρα σπία της άνωτοξω άείσως τις πόρτες του. Μία άσκεπασμένη μάστα άριστορακότα, η μαχηρία ντέ Ζιάα, την έλαβε από την προστάσια της και σε λίγο, δεν γινότανε στη Σένλις καμιά κοσική συγγένισια, γροχή ή έσπεριδα, στην όποια η όμορφη κόρη να μην άπειρονετο κροισολογικό, συγγενόρανοτα, γροχή της ένα όλοζερο πλήθος από λάτρες και θαυματοξά.

Με όλα αυτά, κάποιο αντροφιόνο περριέβαλλε εύθως έξ άρχής την όμορφή αυτή σφίρη. Αίγορες όήμες κροζοφοροδαν άφοστα γροή της. Μερικοί μάστα άριστορακότα, λεοντιόδες των σαλιονών της εποχής, ίσχυροζόντοσαν ότι, δυό η τρία χρόνια προήτερα, την είχαν ξαναπαναντησει στο Παριό, στα άντρορατορα άνάτορα. Και το σκεπάζανε, το όποιο άπανε να διαγίνετα λίθο από τους ίσχυρομοξ του ατόπι, ήταν ότι ο τότε άντρορακότα της Γαλλίας, Ναπολέον Βας, του όποιου ήταν πολύ γροστή η άκατάραχη κλίσι προς το όμορφο φίλο, είχε σαρηνηθεί επί ένα διάστημα από τη γροχή της όμορφης Εγγονίας...

Τέλος, τον Ιούλιο του 1870, έσχυροζοτε ο πόλεμος μεταξύ της Γαλλίας και της Γερμανίας, και ο Φοίτε, μαζί με τη γυναίκα του, έφυγε από την Σένλις. Μία άκατανοήτη όρη άκαλοζοφορε τότε έξαρνα. Όχι δηλαδή ο Φοίτε και η γυναίκα του ήταν κατόστολοι των Γερμανών!

Η όμορφη Εγγονία δεν είχε φύγει μαζί τους, και αυτό έσχυροζοσε πολλές όπορες. Τότε ο στρατιωτικόξ διοικητής της πόλεως έάλεσε μια μέρα την όμορφη κόρη σ' άνάρασι.

— Γιατί δεν άκολοζοφορατε τους γονείς σας στη Γερμανία; την γροχή.

— Γιατί ο πατέρας μου! άπάντησε με άόροξ και με άξιοπρέπεια η νέα.

— Από που είσαστε οξ; Ποιοι είνε οι γονείς σας;

— Δεν μπορώ να σας άπαντησο, γιατί ούτε όγω δεν το ξέρω ατό! Όστε η όμορφη Εγγονία δεν ήταν κόρη του Φοίτε. Το πράγμα έ-

προζάλεσε καμώορα κατάληξι, με η νέα άφρη έλευθερά, γιατί καμάν σκοτεινό σημείο δεν ίσχυρε εις βάρος της.

Δεν πέρασε όμως πολλές κροχές και η άστνομια της πόλεως μάθανε, ότι ο Φοίτε δεν ήταν και παντρομενος με την ξανθή εκείνη γυναίκα, που τη συνόδεσε!

Ότόσο, ο πόλεμος έξκαλοζοφορε και οι Γερμανοί κατέλαβαν την Σένλις. Η όμορφη Εγγονία άνεδείχθη τότε άληφνη προστάσια των άνωτων Γάλλων. Εύθως από την άρχη, συνεδέθη με τους Γερμανούς άξιοματοξ της φροαράς. Όσοι τους είχαν καταμαρηθεί από την καλλοή της. Η Εγγονία έδινε συχνά γροχες και έσπεριδες στο σπίτι της, όλα μαζονοντοσαν εκεί και, με την έπαροή που έξασκοζοσε έπάνω τους, ένεργήσε με πολλούς τρόπους το γαλλικό πλήθος, άίστερες πολλές βιοδοήτες με έσοσε πολλούς άθώους από τα στρατοδοξια και τις φιλιάξ.

Μία μέρα, η Εγγονία παρουσοξοστε στο Δημαρχείο της πόλεως. Οι διάφοροι και τα γραμεία του μεγάρου ήταν καμίσια από κόμο, από άξιοματοξ και ποίταξ, με η όμορφη Εγγονία προσόρησε, χωρίς να διατάση. Στην άραλία της κρατοξοσε, τυλιγμένο στα πάρανα, ένα μορο.

— Ηοθα, για να δηλώσοξ τη γροχή ενός παιδιού! είνε στον γραμμάτι της Δημαρχίας.

Και, καθώς έκείνος την κάταξε κατάκατος, η νεαρή γυναίκα έσποδοξοσε:

— Ναι, είνε ένα έξώγαμο παιδί της ίσπερταρίας μου. Θα το έγγραφοτε ως τέκνο της δεσποινίδος Κλαίρης Κλίγις και άγνωστον πατόξ!

Μερικές δέ μέρες άγορότερα, η όμορφη Εγγονία έφυγε από τη Σένλις, μαζί με έναν άξιοματοξ του Γερμανικού στρατού, πολωνικής καταγοής, τον κόμητα ντέ Λά Ποιμό ντέ Ποιαόσια, με τον όποιο κατέγινε στη Ρόμη, και παντροζοτε μαζί του!

Από χρόνια άγορότερα, ο πόλεμος είχε τελειοσει και οι Γερμανοί είχαν έγγραλαίρη την πόλι. Στη Σένλις ζόντοσαν να ξεζάσοιν και τον Φοίτε και τη γυναίκα του και την όμορφη Εγγονία, όταν έξαρνα η τελευταία παρουσοξοσταρε και πάλι στην πόλι αυτή. Ο γίμοξ της νεαροξ γυναικόξ με τον κόμητα ντέ Λά Ποιμό ντέ Ποιαόσια δεν είχε σταθεί εύθυμη. Χοροίστηκαν λοιπον έπειτα από μια θελλόδη σφίρηξη ζωή, που δεν είχε κρατήσοι παρά μερικές έδδομάδες μονάχα...

Μόνη πλέον η Εγγονία, ζοξοτε έρημική μέσα σ' ένα άπομορο σπία της Σένλις. Από που προμηθενότανε γροήματα, κανείς δεν ήξερε. Πάντοξ είχε γροήματα πολλά.

Η Εγγονία είχε περάσει πού το πνεύμα. Τώρα πλέον δεν έβγανε καθόλοξ έξω από το σπίτι της. Ο μπακάλης και ο μαζέβης, που την είχαν πειλαίδα, έφορσαν κάθε προί έμπορο στην πόρτα της ένα καλάθι, κατεβασμένο από το παράθυρο με ένα γροχή. Έπαφαν από εκεί μέσα τα λεπτά, έθαίν τα φρούτα και έλεγαν, χωρίς να βλέποινε κανένα.

Στα 1909, πέρασαν μερικές μέρες, χωρίς ο μπακάλης και ο μαζέβης να βρούν το καλάθι κατεβασμένο έμπορο στην πόρτα. Έγροκασταναν τότε, ότι κάτι κακό συνέβη και έδοδοήσαν την άστονομια. Οι άστονομοξ έδισαν την πόρτα του σπιτιού και μπήκαν μέσα. Είδαν τότε την όμορφη γυναίκα ξαλομένη, άναόστηη, έπάνω σε ένα βροήμο κροβάτι. Μεσα στο δομάτι της, κροζοζοθε η μεγαλύτερη άβλοότητα. Πολύστομο πίναξες ζωγραφισξες, πολυτέλεστα παλιά έπιπλα, δαντέλλες, κοσμήματα, βροήματα έργασματα, όλα υπολάματα μιας πάροξς κλοδής και άγλης, ήταν σωροισμένα το ένα έπάνω στο άλλο, μέσα στη σκονή και στη βρομή. Τα ποτιότα περιπατοξσαν έλευθερα εκεί μέσα, κατέγοσαν τα πάντα, ως και ένα μάσο από λαζοφοροξοξ όμοζογις, τις όποιες από δέκα πέντε χρόνια δεν είχε έγρησι κανείς. Μεσα σε ένα άθλιο κώδιο, άνάμεσα σε

Ο 'Αετιδεώξ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Στό «Μπουκέτο» των Χριστουγέννων εδημοσιεύθη, ως γνωστόν, μία φιλολογική σελίδα, «Ένα Γεύμα την Παραμονή των Χριστουγέννων», στην οποία σπήσαν διάφορα υποσημειωμένα θύματα γνωστών λογογράφων και ιστορικών, όπως αναφέρατε στο κομμάτι αυτό με ένα τυχαίο όνομα. «Έτσι εδημοσιεύαμε ένελεως άνθρωποι την έν λογώ σελίδα, στην οποία απάντησε στο προπερασμένο φύλλο ο θύγομενος λογογράφος, διά του «Αιόλου». Στην απάντησή αυτή απάντανα σήμερα διά της παρακάτω επιστολής του ο συγγραφέας του κομμάτι «Ένα Γεύμα την Παραμονή των Χριστουγέννων».

«Κύριε Σιντάτα,

Είς τόν έναντιόν μου τυπωθέντα εις τό περιοδικόν σας λιβέλλον τού άπολογοφού τού Τσανάνα, ολιγώτερον λοηρού έκεινον, ο άποιος μόνον προφορικός με κατασκοφαντώσεσ επί έτη, δέν έχω νά άπαντήσω τίποτε λεπτομερές, ως άνασπεινή τών έναντιόν μου σιωφαντιών του, πριν άποδείξη ούτος έκεινο τό όποιον δισηχυρίζετα φρενός, ότι είχα δηλαδή σχέσιν με κυριαν ιδιοκτητριαν οικίας, την όποιαν έπωλήσε προς χάριν μου.

Καί γιά νά βοηθήσω άκόμη περισσότερο τόν διάδοχον τού Τσανάνα και εις την σιωφαντιάν, ότι είχα άποικανήσαστε άκόμη παρεξηγησμον αγέσιν κατά τά έτη έκεινα, με άποικανήσαστε κυριαν, όχι μόνον πλουσίαν, αλλά και—κατά εϋτιχη, συμπνοή—έϋτονον άκόμη.

Ο κατήγορός μου έως τήν ώραν έκεινην είνε loyal υπό άφροσιν, έποικονως άνάξιος άλλης από αυτήν άπαντήσεως.

Υ. Γ. Έναντιόν τού σιωφαντιού μου άνέθεσα και εις τόν δισηχυρόνον μου τήν ύποβολήν μηνύσεως προς τόν Εισαγγελέαν. ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

ΓΝΟΜΙΚΑ

—Όταν έπανής, προσπάθωσ νά δικαιολογήσ τούς έταίνους σου, γιατί άλλοίως θά θεωρηής ή κόλακας ή βλάκας.

σκοροφαγομένα κοροιλία, βοηζαν νομισμάτα 200 χιλιάδων φράγκων!

Ο Δημος της Σένλις μάζεψε όλα αυτά τά πράγματα και έθαψε τή νεκρή γονή. Όλοι όμως καταλάθαναν πιά πως κάποιον βαρύν μυστικό έσκέπαζε τήν άλλόκοτη ζωή αυτής της γυναίκας...

Μερικούς μήνες άργότερα, ένας ξένος, που περνούσε από τή Σένλις, ζήτησε πληροφορίες γιά αυτήν. Ήταν ένας άδελφός του θετού πατέρα της Φοίτε. Καί όταν τού είπαν πως ή Εθγενία είχε πεθάνει, ο ξένος εξεδίλωσε μια άσυχράτητη άγανάκτη. —Μα πως, είνε, πως ή γαλλική κυβέρνησι δέν έδειξε κάποιος περισσότερο σεβασμό άέναντιν της γυναίκας αυτής; Πως δέν τής παρεχώρησε μια τακτική άποικημοσι τό κράτος, γιά νά ζήσει ήσυχη τά τελευταία της χρόνια;

—Καί γιατί τού ζήνα όλα αυτά; τόν ούτησαν.

—Γιατί; φώναξε τότε ο ξένος. Δέν έξοτε λοιπόν ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα; Δέν ξέρετε ότι ήταν κόρη του Αετιδέως, έγγονη τού μεγάλου Ναπολιόντος, τού αυτοκράτορος σας;

Τά λόγια αυτά έπροκάλεσαν καταπλήξη κι' ο Δημος όρισε μια έπιτροπή, γιά νά έρενησιν τά χωριά της νεκρής και να βεβαιωθή γιά τήν καταγωγή της. Ή έπιτροπή όμως αυτή δέν κατοόθωσε τίποτε. Στην αρχή, προχώρησε πολύ άργά στις έρενήνές της. Στά 1914 δέ, όταν έκρηγχεθ ό μεγάλος πόλεμος, ή Σένλις έναρλολήθη από τούς αστρακωούς, και μαζί κι' αυτή και τά χωριά της μνηστρονούς νεκρής. Τώρα τελευταία μονάχα, ένα από τά μέλη της έπιτροπής έκενήσ εδημοσιευσε ένα άρθρο, τού όποιο έφαράζει τή βεβαιότητα ότι ή θογαία Εθγενία κόρησασ ντε λά Ποιμέρ, ήταν πράγματι έξόγαμο τέκνο τού αυτοκρατορικού διαδόχου της Γαλλίας, τού κόου τού Μ. Ναπολιόντος και μιας κυρίας της Αόλης. Μα τό μυστήριο έξακολομωθή πάντοτε νά καλύπτη τή ζωή της περιέρους αυτής γυναίκας.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

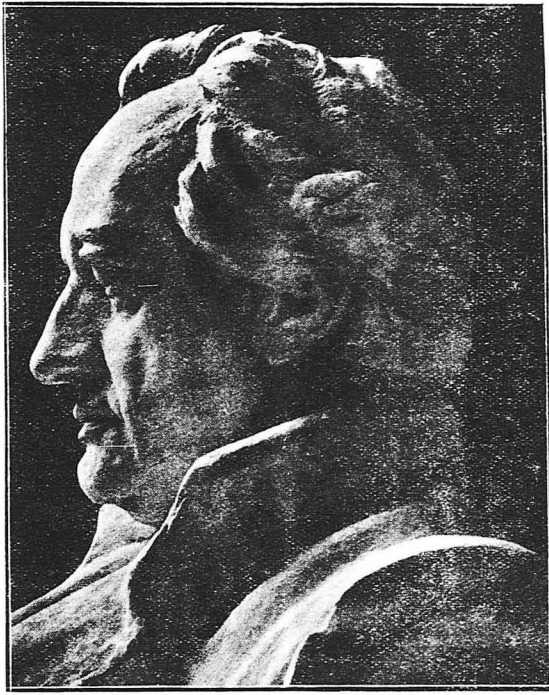
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ηθεσιός Άλιμπράντης βαρύνονες... έξ ανάγκης!... Στή Μυτιλήνη. Τό Κοινόν άνοπορνεύει. Τό τέχνασμα τού Άλιμπράντη. Η ζήριπτόςεις. Συγκλησις τού άκροατήριου. Τό όλεδριε μεταφρακτικό λάδες τού Νεοκλεους Καζήκη. Οι «εϋσεβείς πασάλοιν! Τό Πανεπιστήμιο άνάστατο.

Γιά τόν παλιό ήθοσού Άλιμπράντη διηγούντα ότι είχε πάει κάποτε στή Μυτιλήνη ως... βαρύνονες. Καί φωνή μόν ο Άλιμπράντης δέν είχε, είχε όμως ανάγκη από λεπτά, άπει... τό ίδιο!

Τή βραδιά της παρουσίασε τό θέατρο ήταν γεμάτο κόσμο. Ο Άλιμπράντης βγήκε σέ λίγο επί σκηνής και χαμείσσε τό Κοινόν. Τό Κοινόν τόν έχειροκρότησε παροιασολοκώς και θεριαότατα. Άλλά μετά τά χειροκροτήματα, ο διάσμος βαρύνονες έστρεψε νά μη πάει στα παρασκόνια.

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ □ □ □

Ο Γκαίτε (Άνδριάς τού Κέλερ)

κού Δικαίου, με τή λαυθασιμένη μετάφραση. Τό σκάνδαλο είχε πλέον έξαργει.

Τήν άλλη μέρα που πήγε πάλιν ο καθηγητής στο Πανεπιστήμιο γιά νά συνεχισή τις παραδόσεις του, παρουσιάστηκε άξωρα μαροστό που ένας μωστής φοιτητής, που λεγόταναι Άλέκος, πληρώσε στην έδρα και παρεόθησε στον Καζήν, ένα χοροδού παλιού, (πασάλοιν), στολισμένο με μωρτίες, μεγάλων διαστάσεων!

Τό τί έινε πιά τή στιγμή αυτή μέσα στην αίθουσα, δέν περιγράφεται. Θόρητος διαβολικός, ίμψς, σαδισμοί, έξολοκωτήματα και στο τέλος έπρασ και λίγη προβαλοκωσι στον άέρα.

Άστυνομική δίναμιας υπό τόν Στάξον, έφραξεν άέισος επί τό που με άντίλες και κατοόφρασ νά χορησίν τούς συμπλεκόμενους φοιτητάς, μεταξόν τών όποιων δεκρινετο και ο τέος προέδρος της Βουλής κ. Ίωάν. Τομφοκωός, νέος τότε, λεπτός και μελαχρονός, με μικρο-μικρο μωσταζάκια, ο όποιος είχε τή μανία νά έκρωφή λογόκρια στα προσκόνια τού Πανεπιστημίου, νά κωραγισή και νά ξεσποκωνή σέ συλλαλητήρια τούς φοιτητάς.

Ο άληρομώτης δέ Σουής έγραφε ένα ναυστικότατο ποήμα στο «Ρομνή», γιά τούς «εϋθεβείς πασάλοιν», τού όποιο η έπαοός ήταν ή έξης:

άποσπασον τούς «εϋθεβείς» και πληρώσον τήν τάφρον, ό καθηγητά παραφρον!...

